

ZLATNA FONTANA

Kompletan vodič kroz urinoterapiju

Koen van der Kron

Predgovor Svami Pragamurti Sarasvati
Zlatna fontana

Kompletni vodič kroz urinoterapiju

Koen van der Kron

Urinoterapija - ispijanje i spoljašnja upotreba sopstvenog urina kao leka – je drevna, istočna tradicija koja dobija na popularnosti i na Zapadu. Ljubitelji, koji uključuju i glumicu Saru Majls, tvrde da

je to najstariji prirodni lek i uvereni su da, zbog njegovih karakteristika, poboljšava zdravlje. Gospodin Morarji Desai, bivši premijer Indije, koji je imao devedest i devet godina i bio odličnog zdravlja kada se autor sreo sa njim 1994. godine, je otvoreno govorio o činjenici da pije svakog dana punu čašu sopstvenog urina.

Koen van der Kronu se prvi put, dok je bio u Indiji 1990. godine, pružila mogućnost da, iz prve ruke, oseti prednosti lečenja ovom terapijom koju je primenio posle nesreće. Nakon toga, pošao je na dugo putovanje oko sveta da bi izučio njenu istoriju, upotrebu i efikasnost. "Zlatna fontana", najkompletnija knjiga do današnjeg dana o urinoterapiji, je rezultat njegovih opširnih istraživanja.

Autor je uložio puno truda i vere u ovo delo. On nam daje obiman pregled istorije urinoterapije širom sveta, zajedno sa detaljnim izveštajima i priručnikom za njenu praktičnu upotrebu vezanu za određena oboljenja.

Svami Pragiamurti Sarasvati, veliki pristalica urinoterapije koji predaje u Londonu, je napisao predgovor za knjigu, dok lična iskustva ljudi koji su probali urinoterapiju i shvatili da je korisna, knjizi daju lični pečat.

Kao veoma intrigantna "uradi sam" kućna terapija, urinoterapija je često tema živih rasprava, ali postoji jedna stvar oko koje se svi slažu. Ona je apsolutno besplatna!

Posveta

Ova knjiga je posvećena Niku Bamfortu, osnivaču "Ametist knjige" i mom dragom prijatelju. Od samog početka Nik je bio veliki entuzijasta po pitanju izdavanja ove knjige. Iznenada je preminuo u januaru 1995. godine, ali njegova duša i dalje živi, ne samo kroz Ametist knjigu, već i u srcima i sećanjima svih nas koji smo ga poznavali. Nik je bio čovek pun života i beskrajnog entuzijazma, i inspiracija svima koji su ga poznavali. Nesebično je pružao prijateljstvo, podršku i poverenje mnogim ljudima, od kojih su mnogi bili suočeni sa bolestima opasnim po život. Nik, mnogo ti hvala za tvoj doprinos životu na Zemlji!

Zahvalnica

Mnogi ljudi su me inspirisali, pomogli mi ili na neki drugi način doprineli stvaranju ove knjige. Posebno se zahvaljujem Babaji, mom duhovnom vođi; Volkeru koji mi je neprestano davao nove ideje, predloge i podršku; Bhuri koji me je i upoznao sa urinoterapijom i Merili Dranau koja je ovu knjigu prevela na engleski.

„Ljudsko telo je najbolji primer univerzuma u malom. U ljudskom telu ne postoji ništa što se ne može naći u univerzumu i sve što postoji u univerzumu se može naći u ljudskom telu.“

Mahatma Gandhi

Važna uvodna zapažanja

Ova knjiga i terapija koju opisuje nisu zamišljeni da budu zamena bilo kakvom medicinskom lečenju koje sprovodite ili ćete možda sprovoditi.

Informacije u ovoj knjizi su zasnovane na iskustvu autora i činjenicama koje su prezentovane u različitim publikacijama.

Počnite sa terapijom određene bolesti jedino ako ste dovoljno informisani i, ako je neophodno, uz profesionalni nadzor.

Budite obazrivi ako planirate da počnete sa urinoterapijom. Od najveće važnosti je da znate kako svi prirodni lekovi deluju.

Prirodni lekovi deluju “iznutra ka spolja”. Simptomi koji su bili potisnuti, na primer korišćenjem alopatskih lekova, se mogu privremeno vratiti. Ovakvo lečenje “iznutra ka spolja” uzrokuje detoksikaciju organizma i može prouzrokovati ozbiljne i ponekada neprijatne reakcije.

Ne preporučuje se primena urinoterapije u kombinaciji sa alopatskim lekovima ili psihoaktivnim supstancama.

Terapija koja je opisana u ovoj knjizi namenjena je samo onima koji su spremni da preuzmu potpunu odgovornost za sopstveno zdravlje i shodno tome se usuđuju da veruju u moć svog tela i bića.

SADRŽAJ

Predgovor Svami Pragiamurti Sarasvati

UVOD

1. PRVI UTISCI: Uvod u urinoterapiju

1.1 *Moje upoznavanje sa urinoterapijom*

1.2 *Kratak uvod u principe urinoterapije*

2. VODA ŽIVOTA: Istorija urinoterapije na zapadu

2.1 *Upotreba urina u drevnoj Evropi*

2.2 *Korišćenje urina u medicinske svrhe u prošlim vekovima*

2.3 *Razvoj urinoterapije u 20. veku*

2.4 *Skorašnja istraživanja, praksa i literatura*

3. NEKTAR BESMRTNOSTI: Istorija urinoterapije na istoku

3.1 *Urinoterapija u hinduističkoj tradiciji*

3.2 *Medicinska upotreba urina u budističkoj tradiciji*

4. PREPUSTITE SE: Primena urinoterapije

4.1 *Uvodna zapažanja*

4.2 *Prvi gutljaj*

- 4.3 Unutrašnja upotreba**
- 4.4 Spoljašnja upotreba**
- 4.5 Upozorenja i uputstva**
- 4.6 Uticaj hrane**
- 4.7 Odgovori na najčešće postavljana pitanja**

5. PRIRODNA APOTEKA: Medicinski i naučni aspekt urinoterapije

- 5.1 U potrazi za objašnjenjem**
- 5.2 Nekoliko hipoteza**
- 5.3 Neke supstance pronađene u urinu**
- 5.4 Reference**

6. IZVOR INSPIRACIJE: Lična iskustva sa urinoterapijom

- 6.1 Izveštaji urinoterapeuta**
- 6.2 Neke lične priče**
- 6.3 Bolesti povezane sa imunitetom: rak, alergije, SIDA**

7. VODA DOBROBITI: Šivambu Kalpa Vidhi

- 7.1 Uvod u indijski tekst**
- 7.2 Kompletan dokument o urinoterapiji iz Damar Tandre**

Bibliografija

INDEKS 1. Bolesti

INDEKS 2. Opšti

Gde naći više informacija o urinoterapiji i druge korisne adrese

Predgovor

Svami Pragiamurti Sarasvati

Kada su me zamolili da napišem predgovor ovoj knjizi bio sam oduševljen - oduševljen što su me pitali da uradim tako nešto i oduševljen mogućnošću da doprinesem ovoj temi koja je važan deo mog života već nekoliko godina. Seo sam i pročitao rukopis za ovu knjigu. Shvatio sam da je ovo verovatno najkompletnija knjiga o urinoterapiji koja će biti izdata i praktično nisam imao šta da dodam! Šta više, biće objavljena u Velikoj Britaniji, a samim tim će biti lako do nje doći. Vama, koji ste i ranije bili zainteresovani za ovu temu, je nesumnjivo poznato kopanje po svim prašnjavim gomilama knjiga iz Indije.

Priča o Amaroli (divno indijsko ime za urinoterapiju) je sama po sebi fascinantna za čitanje i zasigurno će ohrabriti one koji su poželili da se upuste u nešto što je malo poznato i prilično drugačije. To pripada svima nama i staro je koliko i samo vreme. U ovoj knjizi su iznete detaljne medicinske i naučne informacije, kao i jasne instrukcije vezane za praktikovanje Amarolija. Želeo bih da se zahvalim Koen van der Kronu za ovo obimno i detaljno istraživanje koje čini ovu knjigu tako vednom.

Kao učenik i učitelj joge, prvi put sam čitao o Amaroli u nekim starim tekstovima o jogi, gde je ona više preporučena kao sadhana ili duhovna vežba, nego kao terapija ili lek za različite bolesti. Ja moram da priznam da je moj prvi susret sa njom bio veoma kratak i ne tako sladak! Međutim, pre otprilike osam godina počeo sam ponovo sa urinoterapijom, ovog puta bez ikakve sumnje ili oklevanja.

I da, ona funkcioniše! Svakog dana nanosim svež urin na kožu, a takođe ga pijem dva ili tri puta dnevno. Takođe sam i eksperimentisao tako što sam urin uzimao samo jednom dnevno ili pio sve što sam izmokrio u toku dana, u zavisnosti od trenutnih

potreba. Prvo što sam primetio ticalo se moje kože i povećanja energije. I te zime nisam zaradio prehladu, dok sam u prošlosti mesece provodio kašljući i kijajući. To me je navelo na razmišljanje da urin mora da ima pozitivan efekat na moj imuni sistem tako da sam nastavio da eksperimentišem sa svojim „zlatnim nektarom“.

Na kraju sam predstavio Amaroli nekim učenicima joga kurseva koje sam držao ljudima obolelim od SIDE. Bio sam zadivljen njihovim entuzijazmom i načinom prihvatanja ove teme koji je bio potpuno bez predrasuda. Od tada, mnogi ljudi koriste svoj urin za različite stvari: od čišćenja kože pa sve do povećanja T ćelija. Učenici mi kažu da se prvi put osećaju kao da drže ključ svog zdravlja i sreće u svojim rukama, umesto da sede i čekaju da se pronade čudesan lek.

To je duhovna dimenzija Amarolija za koju verujem da je najvažnija. Pijenjem sopstvenog urina, koje je po mnogim odvratno, a za ljude koji su HIV pozitivni i smrtonosno, dešava se čudesna transformacija. Stav prema samom sebi se menja; počinjete zaista da brinete o sebi i da volite sami sebe. To je prvi korak ka samoizlečenju.

Praktikovanje Amarolija će nastaviti da se širi zahvaljujući usmenom pričanju i uz pomoć odličnih knjiga kao što je ova. Želim vam da uživete u čitanju ove knjige. Na kraju krajeva, novac se ne može zaraditi od ljudi koji proizvode svoj sopstveni lek, za potrebe svog tela i duha.

HARI OM TAT SAT.

**Svami Pragamurti Sarasvati
26. novembar 1994., London**

UVOD

Svi mi znamo da je ispijanje urina zdravo i da jača organizam, ali je većina nas to zaboravila. Na kraju krajeva, svi smo to radili devet meseci. Svako dete, pre nego što se rodi, pliva u amniotskoj tečnosti koja se sastoji prvenstveno od urina fetusa koji stimuliše njegov rast. Tada pijemo ovu tečnost, a posle je uriniramo. Udišemo je i na taj način naša pluća rastu i razvijaju se. Rodimo se i odjednom urin smatramo prljavim. I onda prestajemo...?

Ipak, ja i mnogi drugi smo počeli ponovo. Ja počinjem svaki dan ispijanjem čaše jutarnjeg urina. „Zato što je zdravo“ - to je moj odgovor na stalno postavljano pitanje „Zašto?“. Na početku, većina ljudi pomisli da se šalim. Sve nas su učili da je urin prljav. Kako urin može biti zdrav i kako pomaže u lečenju bolesti? Pa, nije sve što smo naučili zasnovano na istini.

Urin nije prljav. U stvari, mi ga možemo slobodno piti i utrljavati u kožu. Ova tvrdnja nameće mnoga pitanja i tako treba.

Zašto je urin zdrav i zašto tako dobro leči sve moguće bolesti? Da bi odgovorili na ova pitanja, moramo prvo uzeti u obzir pojam zdravlja i lečenje.

Mnogi ljudi misle da reč „izlečenje“ označava najbrži način rešavanja fizičkih tegoba ili bolesti. Mi smo izlečeni ako nas piće oslobodi prehlade, pilula učini da glavobolja nestane i aspirin potisne grip.

Međutim izlečenje nije tako jednostavno, kao ni život uopšte. Naše telo nije jedini bitan faktor - emocije, misli i duhovnost takođe utiču na naše zdravlje. Istinsko zdravlje nastaje kada je čovek u fizičkoj, mentalnoj i duhovnoj harmoniji. Jedino tada naša životna sila protiče kroz nas i mi možemo energično da koračamo kroz život. Ovu osnovnu istinu obično ignorišemo u našem naučno orjentisanom društvu.

U knjizi “Urinoterapija: ona vam može spasiti život!” Dr Beatris Bartnet objašnjava ovaj princip upoređujući ga sa ružom: “Mi možemo posmatrati predivan oblik, videti lepe boje i čak osetiti svež i nežan miris. Ova ruža je prelepa zato što je živa. Bez njene životne snage, ruža bi bila samo običan skup molekula, ništa više od listića i latica. Mi ne bismo videli nijednu lepu boju ili osetili blag miris.” Razlika prikazana ovde je poznata kao „život“. Sve oko nas je ispunjeno životom: ljudi, životinje, biljke čak i minerali.

Urin takođe sadrži život. To je tečnost puna energije, života; tečnost koja podržava, jača i obnavlja životnu silu koja već postoji.

Međutim, urin nije čudesan lek. Kao što sam već napomenuo, zdravlje zavisi i od drugih faktora: ishrane, okruženja, emocionalne i mentalne „higijene“. Urinoterapija se pokazala kao fantastična i svestrana pomoć u procesu izlečenja. Ona pročišćava i obnavlja telo i ima oporavljajući efekat na duh i stanje uma. Takođe pruža nezavisnost i slobodu: ako vama pomaže, uvek ćete imati uz vas svog doktora i lek, besplatno. Nije ni čudo što mnogi ljudi urinoterapiju smatraju darom sa neba.

Iako se urinoterapija može učiniti veoma neobičnom i možda revolucionarnom, ona u stvari ne donosi ništa novo ili originalno. Urinoterapija se praktikovala hiljadama godina, a sada je zamalo pala u zaborav. Međutim i to se menja.

Pre izvesnog vremena, pažnju su mi privukla dva članka iz holandskih nacionalnih novina koja se bave istraživanjem jogija, svetih ljudi u Indiji koji piju svoj urin (ovo je, uzgred, dobar primer

tradicije u kojoj se urinoterapija praktikuje hiljadama godina). Novinski članci su se bavili istraživanjem vezanim za hormon melatonin koji smanjuje stres, a pronađen je u urinu. Oba članka se baziraju na istraživanjima renomiranog engleskog nedeljnika "Novi naučnik". Citat iz jednog od njih glasi:

"Napetost? Čaša jutarnjeg urina izgleda da čini čuda, ali on se mora piti svaki dan. Ovaj savet ne dolazi od običnog čitaoca, već od M. Milsa i T. Faunsa sa Njukasl univerziteta u Australiji."

Nakon čitanja ovog članka, kontaktirao sam urednika novina koji je bio zainteresovan za intervju. Naravno, svako ko pije sopstveni urin je (i dalje) senzacija u "civilizovanoj" zemlji, kao što je Holandija u kojoj bi trebalo biti iznad "srednjevekovnih uverenja i šarlatanstva". Novinar je pomalo bio iznenađen kada sam mu izneo niz činjenica i literaturu koji pokazuju da ispijanje urina nije ni srednjevekovni običaj, ni šarlatanstvo i da su efekti mnogo veći od pukog smanjivanja stresa. Urinoterapija se praktikovala hiljadama godina i dalje se praktikuje i to, ne samo u "egzotičnim" zemljama kakva je Indija, već i u Sjedinjenim Američkim Državama i Evropi. Dokazala je da postiže pozitivne rezultate u lečenju različitih bolesti: od bradavica na koži, ekcema, do raka i side.

Novinski intervju je rezultovao brojnim reakcijama u medijima. Od tada sam se više puta pojavljivao na holandskoj televiziji i radiju. Pošto su ovi programi emitovani, izazvali su mnogo reakcija. Mnogi ljudi su želeli da znaju kako se urinoterapija tačno može primenjivati. Neki su odmah počeli sa terapijom i prijavili pozitivne rezultate. Drugi su pitali kako da prevaziđu psihičku barijeru koja ih sprečava da piju urin i da li je urin odvratan. Neke ljude je zanimalo zašto sam ja počeo sa urinoterapijom i odakle potiče takav vid lečenja.

Trebalo bi da počnem pričanjem svoje priče o urinoterapiji - kako sam došao u kontakt sa njom i šta je nakon toga usledilo. Kao i većina ljudi koji se bave urinoterapijom, smatram da su moja lična iskustva veoma bitna. Započeo sam svoje istraživanje u kojem su me priče drugih ljudi (o kojima sam čitao ili slušao) čak i više ubedile u čudotvorne efekte urinoterapije.

Nadam se da ću u knjizi da odgovorim na mnoga pitanja. Neke informacije navedene u ovoj knjizi su iz mog ličnog iskustva vezanog za urinoterapiju, a neke su preuzete iz intervju a i literature. Prema tome, veliki deo čini preuzeti materijal objavljen

na drugom mestu. Nisam mnogo menjao tekst tamo gde sam video da je informacija razumljivo predstavljena u originalnoj verziji; manje - više sam preneo ono što je već bilo napisano.

Knjige "Urinoterapija: ona vam može spasiti život" od Dr Beatris Bartnet i „Amaroli" od dr Šankardevan Sarasvati, snabdele su me sa puno jasnih, praktičnih predloga o primeni urinoterapije.

Date informacije se odnose na: različite primene urina, poreklo tih primena zajedno sa uputstvima, smernicama i savetima, naučnu osnovu same terapije i najčešće postavljana pitanja.

Sada je na vama da pustite da vas sopstveno iskustvo ubedi. Onima koji već piju ili na drugi način koriste vodu života i onima koji odluče da to urade nakon čitanja, poručujem: "Živeli u vaše zdravlje!"

*Koen van der Kron
Amsterdam 1994.*

1. PRVI UTISCI

Uvod u urinoterapiju

1.1 Moje upoznavanje sa urinoterapijom

Pre mnogo godina pročitao sam članak u američkom nedeljniku "Vreme" o indijskim političarima koji piju čašu sopstvenog urina svaki dan. Nisam mogao da poverujem u to - sama pomisao me je gadila. Nisam mogao ni da pretpostavim da ću za nekoliko godina i sam postati toliko duboko uvučen u praksu ispijanja urina. Za vreme mog traganja za informacijama o poreklu i primeni urinoterapije, slika jednog čoveka se za mene promenila - od one

bizarne u novinama, do slike čoveka koga sam posetio za vreme mog zadnjeg boravka Indiji.

Čovek na koga se ovo odnosi je Morarji Desai, bivši premijer Indije. On je godinama pričao, još dok je bio premijer, o čudesnoj terapiji koja ga je, uprkos godinama koje je imao (tada je imao skoro devedeset godina), činila zdravim i u formi. Kada sam ga posetio u proleće 1994. godine, Morarji Desai je imao devedeset devet godina i dalje bio veoma dobrog zdravlja. On je pio čašu urina, masirao se i umivao njime svaki dan. Njegova koža je i dalje izgledala sjajno i meko. Tako je priča iz magazina od pre mnogo godina, bukvalno oživela pred mojim očima.

U Indiji sam se, takođe, prvi put upoznao sa urinoterapijom, iako je prvu knjigu koju sam pročitao o tome napisao Englez. Tu knjigu sam našao u biblioteci jednog manastira na Himalajima. Njen naslov je "Voda života" i napisao ju je Dž.V. Armstrong četrdesetih godina 20. veka. Knjiga je otkrivala intrigantnu činjenicu: ispijanjem sopstvenog urina i masažom tela istim, može se postati ili ostati savršeno zdrav i može se oporaviti od najjednostavnijih do najozbiljnijih bolesti. Ovo je svakako privuklo moju pažnju. Za alternativnu medicinu sam bio zainteresovan godinama pre toga, ali ova čudesna priča mi je otvorila nova vrata. Međutim, pored ogromnog interesovanja nosio sam u sebi i priličnu dozu skepticizma.

Kako je ova knjiga našla put do mojih ruku? Često sam sebi postavljao to pitanje. Lično neprijatno iskustvo je uzrokovalo da se upoznam sa urinoterapijom. Priča ide ovako...

Pre pet godina odlučio sam da odem u Indiju na nekoliko meseci. Završio sam svoje studiranje i avantura je počela. Otišao sam u mali manastir ("ašram") na Himalajima, koji je osnovao indijski svetac Babaji u Haidakhanu. To je bio zabačen manastir i moralo se hodati najmanje petnaest kilometara koritom reke da bi se stiglo do njega. Na početku činilo mi se kao da sam doputovao na kraj sveta, iako se manastir zvao „Centar sveta“.

Život preko dana se uglavnom sastojao od teškog fizičkog rada: rad na poljima, građenje, podizanje i nošenje teškog kamenja iz rečnog korita i sve to na temperaturi između 30 i 40 Celzijusovih stepeni.

Drugog dana mog boravka tamo, imao sam veoma bolno iskustvo koje me je uputilo na urinoterapiju.

Dok smo vukli teretna kola uz jednu stranu planine, veliki kamen se odvalio od zida i pao na moje levo stopalo. Pošto sam nosio kožne sandale samo je, srećom, srednji prst bio ozbiljno povređen. Kasnije sam otkrio da je bio slomljen. U tom trenutku sam mogao da vidim kako je meso zajedno sa noktom bilo otkidano sve do kosti. Indijac mi je pomogao; bez oklevanja iscepao je deo svoje košulje i zamotao mi prst da bi zaustavio obilno krvarenje.

U manastiru mi je sestra obrađivala ranu antiseptičkim kremama i previjala je. Iako je to radila svakog dana, bol se povećavao i izgledalo je da je prst u sve gorem stanju. U tropskim uslovima i sa ovakvom povredom, bila je definitivno dobra ideja naći odgovarajuću negu. Infekcija može imati neprijatne posledice i rane zarastaju veoma sporo. Posle nedelju dana, počeo sam da brinem pošto mi se stanje pogoršalo. Ljudi su me upozoravali na moguću posledicu - gangrenu.

Tada sam upoznao jednu ženu, takođe Holandjanku, koja mi je savetovala da obmotam oko prsta komad odeće natopljen mojim urinom. Moja prva reakcija je bila gađenje - urin je prljav i kako onda može da zaceli ranu? Situacija nije mogla biti gora. Ova žena mi je u međuvremenu više pričala o urinoterapiji. Dala mi je i knjigu "Voda života" iz manastirske biblioteke. Ja sam napokon skupio hrabrost da isprobam terapiju.

Narednog dana dok sam čitao knjigu (sa delom garderobe natopljenim sopstvenim urinom i obmotanim oko prsta) kolebao sam se između moje averzije prema urinu i ubedljivog sadržaja knjige.

U knjizi je rečeno da se, ispijanjem sopstvenog urina i masiranjem istim, mogu izlečiti različite povrede, tegobe i bolesti. U prvoj polovini ovog veka je Armstrong, autor knjige, promovisao metod urinoterapije. Iako lekari nisu polagali velike nade u njegovo izlečenje, Armstrong je sebe izlečio od tuberkuloze uz pomoć urinoterapije. Od tada je počeo da pomaže drugima i da ih savetuje. Uspešno je izlečio na stotine pacijenata. Većina njih je bolovala od bolesti opasnih po život, kao što su tuberkuloza i rak. Armstrong je beležio rezultate ovih tretmana. "Voda života" je od tada postala standardno delo za primenu urinoterapije i ovde na zapadu, i u Indiji.

Tada ipak nisam mogao da zamislim da bih mogao da pijem sopstveni urin bez osećaja gađenja, a opet sam nekako verovao da je sve što je napisano u knjizi istinito. Nevezano za moju intuiciju, moj um je prilično akademski bio orjentisan i kombinacija te dve stvari navela me je da bar istražim i temeljno testiram tu čitavu priču!

Iskustvo sa povredom prsta me je ustvari ubedilo da krenem u istraživanje. Posle tri dana, rana je bila kompletno očišćena, otok je nestao i bol se znatno smanjio. Četvrtog dana nova, crvenkasta koža se pojavila na mestu povređenog tkiva. Nakon nekoliko dana, rana je gotovo zarasla i novi nokat je počeo da raste. Bilo je jasno da se nešto krajnje neobično ovde dogodilo: u tropskoj klimi obično je potrebno i u najboljim uslovima, najmanje tri nedelje da se tako duboka rana zatvori i zaceli. U toku jedne nedelje, kombinacija ličnog iskustva i čitanja te knjige me je totalno osvojila. Goreo sam od želje da saznam više!

Ali gde sam mogao više da naučim? Ko je znao za urinoterapiju u zapadnoj civilizaciji? Istraživanja i univerzitetske biblioteke nisu posedovale takve informacije. Godinu dana nakon povratka iz Indije, s' vremena na vreme sam pio svoj urin ujutru, ali je takođe bilo trenutaka kada sam se pitao: "Zbog čega to radim? Da nisam počeo i suviše da verujem u nešto tako bizarno?" Kad god bih se prehladio, postio bih dan ili dva samo na vodi i urinu i brzo se osećao mnogo bolje. Ali čak sam se i tada pitao da li bi se sve isto dešavalo i da ne pijem urin.

Godinu dana kasnije otputovao sam u Sjedinjene Američke Države. Dok sam kupovao knjige o duhovnoj svesti i alternativnoj medicini u jednoj knjižari, slučajno sam naišao na malu, plavu knjigu sa naslovom "Čuda urinoterapije". Prijatno sam se iznenadio! Tragao sam za ovom knjigom, a da nisam ni znao da postoji. To je bio nedavno objavljen rad švedsko -američkog naturopate koji je osnovao Institut "Voda života" u Americi. Knjiga je sadržala praktične informacije o urinoterapiji, a takođe i tekstove različitih kultura i religija koji su pokazivali da se urinoterapija primenjuje vekovima, kako na dalekom istoku tako i ovde na zapadu. Moje putovanje je bilo vredno truda čak i samo zbog ovog otkrića.

Po povratku u Holandiju počeo sam sa istraživanjem urinoterapije sa novim entuzijazmom. Kontaktirao sam Institut

“Voda života” u Sjedinjenim Američkim Državama i od njih dobio mnoge korisne informacije o urinoterapiji, pogotovo informacije o naučnoj osnovi terapije. Tada sam naučio da se mnogi sastojci urina koriste za kozmetičke preparate, a da toga mi nismo ni svesni.

Ubrzo nakon toga, video sam kozmetički preparat koji je imao u sebi ureu. Pored vode, urea je glavni sastojak urina. Možete da zamislite koliko je to interesantna tema za razgovor: često “koristimo” urin, a uopšte toga nismo ni svesni.

Pošto je sve više bilo pitanja nakon što bih ispričao svoju priču o urinoterapiji, odlučio sam da počnem sa držanjem predavanja. Nekoliko ljudi iz publike je ispričalo svoja iskustva vezana za urinoterapiju, što je bio znak da tema nije bila tako nepoznata kao što sam pretpostavljao na početku. Mnogi ljudi su znali da se ona primenjivala nekada za lečenje promrzlina i dezinfekciju rana.

Za najveći deo publike sve ovo je ipak bilo novo. Prvo njihovo pitanje je uvek bilo: “Ako je urin otpadni proizvod, zar nije nezdravo da se pije?” Tada sam shvatio da je moj osnovni zadatak da pobedim tu predrasudu. Urin nije prljav. Urin je u stvari čista supstanca: sterilan je, sastoji se najvećim delom iz vode, a ostatak su bezopasne, čak često i korisne materije.

Počeo sam da uživam u pričanju ljudima o ovoj “šokantnoj” terapiji i u njihovim reakcijama, koje su varirale od totalnog zgražavanja, do trenutnog oduševljenja. Nekoliko puta su ljudi bili toliko oduševljeni idejom da su odmah počinjali sa terapijom narednog jutra. Drugi bi počeli da veruju u terapiju, ali nisu mogli da se nateraju da popiju gutljaj urina. Kakve god bile reakcije, tema razgovora je često dovodila do dobrog smeha, što je isto veoma zdravo.

Odlučio sam da se vratim u Indiju sa namerom da pronađem ljude koji se bave urinoterapijom. Boravio sam nekoliko nedelja u manastiru u kom sam ranije bio, a zatim se uputio u Nju Delhi, nadajući se da ću pronaći više literature na ovu temu u jednoj knjižari za koju sam znao. Nakon kopanja po ogromnoj i haotičnoj gomili knjiga, obradovao sam se kad sam ugledao vlasnika kako nosi dve knjige o urinoterapiji. Jednu je izdao neko iz Bombaja. Pošto sam imao adresu, jasno mi je bilo da će Bombaj biti moja sledeća stanica.

Imao sam adresu i u Barodi gde sam kratko boravio na putu do Bombaja. Gradovi Indije su veliki, haotični i vrve od ljudi. Stanovnici često ne znaju nazive ulica i hiljade sokaka - to se odnosi i na vozače rikši i taksiste. Čitava dva dana sam proveo lutajući gradom da bih našao adresu koju sam tražio. Povrh svega, kada sam napokon stigao tamo, vrata kuće bila su zaključana. Gomila ljudi se ubrzo stvorila da bi otkrila šta ja, stranac sa zapada, radim tu. Nakon razgovora na lošem engleskom sa "uličnim starešinama", shvatio sam da su moji naponi bili uzaludni: čovek kog sam tražio, a bavio se urinoterapijom, bio je na putu i nisam mogao da saznam kada će se vratiti.

Zbog toga sam odlučio da krenem za Bombaj vozom i imao sam mnogo više uspeha. Upoznao sam trojicu srdačnih urinoterapeuta, uključujući osnivača i predsedavajućeg indijske fondacije Voda života, dr G.K.Takara. Dr Takar je takođe bio i advokat i poreski konsultant. To su bila njegova osnovna zanimanja, ali se godinama povećavao broj ljudi koji su dolazili kod njega po savet za urinoterapiju. Na njegovoj vizit karti navedena su sva tri zanimanja: advokat, poreski konsultant i urinoterapeut, kombinacija koja bi zgranula većinu ljudi na zapadu!

Dr Takar se sreće sa svojim "pacijentima" u njegovoj kancelariji koja se nalazi u jednoj prometnoj i pretrpanoj ulici u Bombaju. Na kraju dana prima pacijente sa svim mogućim tegobama, od običnog gripa do raka. Oni dobijaju besplatne savete i konsultacije, a on se, kada sa njima završi, bavi komplikovanim poreskim papirima. Dr Takar je i sam dvadeset godina patio od amebne dizenterije i ekcema pre nego što se, pre pet godina, upoznao sa urinoterapijom. Kao i najveći broj urinoterapeuta sa kojima sam pričao i dr Takar priča o urinoterapiji kao daru od Boga. Od tada on je držao mnoga predavanja na različitim internacionalnim skupovima prirodne medicine. Kada sam ga posetio, pozvao me je da prisustvujem njegovim konsultacijama nekoliko dana, što sam ja sa radošću prihvatio.

Našao sam takođe još neke knjige o urinoterapiji u knjižari u Bombaju. Količina informacija i literature su se na ovaj način značajno povećali. Zajedno sam kopijama isečaka iz novina i spiska svih urinoterapeuta u Indiji, imao sam pristup najvažnijim pisanim informacijama dostupnim na ovu temu. Bila je to uspešna

ekspedicija ne samo zbog istraživanja, nego i zbog mog svakodnevnog korišćenja urinoterapije. Ona mi je pomogla da ostanem zdrav tokom celog boravka u Indiji bez običnih pilula i injekcija koje se obično preporučuju zapadnjacima.

Zadovoljan svojim istraživanjem, završio sam svoju drugu avanturu u Indiji i u proleće 1992. godine se vratio u Holandiju.

Nekoliko nedelja nakon povratka "postigao" sam još jedan uspeh. Ljudi koji su me okruživali su mi rekli da mi kosa izgleda lepše i zdravije, i da mi je "ćelavo polje" na potiljku praktično nestalo. Do tada to nisam primećivao, ali sam shvatio da je moj eksperiment doneo pozitivne rezultate. Činjenica je da sam na početku svog putovanja redovno utrljavao urin star četiri dana u kosu i to radio šest nedelja. Zanimalo me je da vidim da li će to imati ikakvog efekta, ali da budem iskren, nisam mnogo verovao u to. Ovo iskustvo je samo donelo novu nadu u regenerativnu moć urina.

Malo kasnije, u leto 1992. godine, mediji su me nekoliko puta kontaktirali, što je rezultovalo u intervjuima za televiziju, radio i novine. Sve više ljudi mi se obraćalo za savet; drugi su me kontaktirali da bi sa mnom podelili svoja iskustva. Upoznao sam Karmen Tomas, ženu koja je radila na nemačkom radiju. Četiri godine ranije ona je uradila emisiju na temu urinoterapije. Od tada je, svake nedelje, primala desetine pisama sa iskustvima, pričama i pozitivnim reakcijama ljudi. Ona je takođe i izdala knjigu u Nemačkoj na temu mogućih primena urina "Jedan veoma poseban sok - urin" koja je u međuvremenu postala bestseler.

U svojoj knjizi, Karmen Tomas piše o različitim načinima korišćenja urina nekada, naročito u Nemačkoj, i sada. Samo je jedan primer vezan za korišćenje urina za izlečenje bolesti. Knjiga sadrži desetine ličnih priča ljudi iz Nemačke koji su na neki način imali korist od urina ili bili izlečeni od nekih tegoba i bolesti. Ali to nije sve. Izloženi su i drugi mogući načini korišćenja urina. Na primer, urin se često koristio u proizvodnji, obradi tekstila i farbanju tkanina. Takođe su ga u starom Rimu koristili kao deterdžent, a mnogo kasnije se u Nemačkoj, urin sakupljao u takozvanim perionicama da bi se njime prao veš u selima i gradovima. Urin su koristili i u druge svrhe kao što su: obrada gvožđa, pečenje hleba, pravljenje sira, obradu kože itd.

U jednom trenutku sam čuo da će konferencija o urinoterapiji biti održana u Indiji. Odmah sam znao da ja moram da prisustvujem. Februara 1993. godine, stigao sam u Indiju i otišao u Gou, gde je trebalo da se održi konferencija. Mesto održavanja je bio divan hram u središtu egzotičnog pejzaža. Nekih dvesta ljudi iz Indije je bilo prisutno uključujući doktore, urinoterapeute koji su se tom temom bavili više od dvadeset godina, ljude koji su se lečili urinom i ljude koji su jednostavno želeli da nauče više.

Na konferenciji je velika pažnja bila posvećena ljudima koji su postigli pozitivne rezultate u lečenju sebe i drugih. Međutim, činilo se da nema dovoljno dokumentovanog materijala ovih iskustava, a to bi u budućnosti bilo neophodno zbog naučnih istraživanja. Mnogo ljudi je sumnjalo u pouzdanost literature o urinoterapiji. Na kraju krajeva, literatura je puna "čudesnih izlečenja", dok su slučajevi kada se urinoterapija nije pokazala dobrom, izostavljeni.

Veoma je bitno razviti bolji naučni pristup temi. Iako sam ja lično ubeđen u pozitivne efekte urinoterapije jer sam viđao veoma impresivne rezultate, smatram da je veoma bitno prikazati iskren i kompletan sadržaj onoga što se trenutno zna, za one koji još nisu imali iskustva sa urinoterapijom, posebno za one u modernim, naučnim društvima kojima trebaju "čvrsti dokazi" pre nego što bilo šta probaju.

Konferencija u Goi pokrenula je neke stvari i napravljeni su planovi da se organizuje internacionalni događaj. Čini mi se da svuda u svetu interesovanje za ovu jednostavnu i efikasnu terapiju ubrzano raste.

U međuvremenu, ja ću nastaviti da promovišem urinoterapiju sa puno entuzijazma i sa željom da je približim svima. Da budem iskren, ja takođe smatram da je dar od Boga (ili kako god odlučite da to zovete) što sam u mogućnosti da se bavim urinoterapijom.

1.3 Kratak uvod u principe urinoterapije

Pre nego što pređemo na poglavlja posvećena razvoju i primeni urinoterapije, ja ću ukratko objasniti sastav urina, urinoterapiju i kako ona funkcioniše.

Dakle, od čega se sastoji urin? 95% urina čini voda, 2,5% je urea i ostatak od 2,5% je mešavina minerala, soli, hormona i enzima. Samo urea, supstanca po kojoj je urin dobio ime, može biti otrovna kada se u krvi nađe u velikim količinama. Međutim, ovo je irelevantno kod ispijanja urina jer se urin ne vraća odmah u krvotok. Urea se vraća u telo u malim količinama. Ona onda pročišćava organizam, uklanja višak sluzi i ima veliki broj specifičnih i veoma korisnih dejstava o kojima ćemo pričati kasnije u knjizi. Štaviše, urin je, posle izlučivanja, u potpunosti sterilan i ima antiseptičko dejstvo.

Mi ovde pričamo o osobinama urina kod ljudi koji se u određenoj meri hrane zdravo i ne koriste narkotike ili alopatske lekove. Urinoterapija je metod koji se zasniva na principu "prirodnih ciklusa". Sve dok se hemikalijama ne umešamo u prirodni ciklus organizma, on proizvodi urin koji je savršeno pogodan za ponovnu upotrebu. Ako uzimate veliku količinu hemijskih supstanci, a u današnje vreme i hrana sadrži hemikalije, deo će završiti u urinu i, u tom slučaju, sastav urina će se promeniti. Međutim, urin je sam po sebi zdrava supstanca koja sadrži korisne i bezopasne elemente.

Urinoterapija je prirodni lek. Prirodna medicina koja koristi takve lekove, se zasniva na prirodnim i bezopasnim terapijama koje leče celog čoveka. Urinoterapija stimuliše sposobnost tela da samo kontroliše svoje procese i podstiče preuzimanje lične odgovornosti za sopstveno zdravlje. Hipokrat, lekar antičke Grčke (500 p.n.e.), jedan od osnivača zapadne medicine, je često pričao o sposobnosti ljudskog organizma da samo reguliše svoje procese. U svetu medicine, ova moć se kasnije definisala kao *vix medicatrix naturae* („prirodna moć izlečenja“).

U prošlih nekoliko decenija, medicina se redovno suočavala sa simptomima i bolestima koje su smanjivale odbrambenu snagu imunog sistema. Sposobnost samoizlečenja i imuni sistem su povezani. U današnje vreme mnogi lekari shvataju važnost istraživanja imunog sistema i mehanizama samoizlečenja. To je dovelo do uvođenja novih pristupa u medicini. Tako je urinoterapija postala veoma interesantno polje za istraživanje.

Urinoterapija je zaista prirodna i bezopasna i može se, dakle smatrati oblašću prirodne medicine. Oni koji praktikuju

urinoterapiju veruju da ima snažne pozitivne efekte na sposobnost samoizlečenja ljudskog organizma.

Kao što sam malopre rekao, urinoterapija se zasniva na prirodnom ciklusu. Neki ciklusi traju kraće od drugih, ali je ciklus generalno osnov života. Kad bi pustili prirodu da ide svojim tokom, ne bi bilo otpadnih materija i poremećena ravnoteža bi se uvek vraćala u normalu. Kao što smo sposobni da narušimo prirodnu ravnotežu, tako smo sposobni i da pomognemo prirodi da povрати istu. Da bismo to uspjeli, opremljeni smo divnom, prirodnom „kućnom apotekom“: sopstveni urin predstavlja brz i bezbedan metod za korišćenje snage prirodnog ciklusa.

Koji su zapravo efekti urinoterapije? Mi ćemo se, tim pitanjem i najnovijim naučnim rezultatima na temu urinoterapije, detaljnije baviti u petom poglavlju. Ukratko, ako se urin pije ili utrljava u kožu, on prečišćava krv i tkiva, obezbeđuje hranljive materije i šalje telu signal šta je u ravnoteži a šta van nje. Efekte intenzivne primene urinoterapije kod osoba koje poste samo na urinu i vodi, je opisao Armstrong u njegovoj knjizi „Voda života“:

„Urin koji se unosi u telo je filtriran. On postaje sve čistiji i čistiji, čak i u slučaju kada se živi na njemu neko vreme (i na vodi sa česme, ako je neophodna). Prvo, on čisti, a zatim uklanja blokade i na kraju obnavlja vitalne organe i puteve koje su uništile razne bolesti. U stvari, on ne obnavlja samo pluća, jetru, mozak, srce itd., nego obnavlja i moždane opne, creva i druge strukture, što se pokazalo u slučajevima mnogih „smrtnih“ bolesti kao što su, propadanje creva i najgori oblik kolitisa. On postiže ono što poščenje samo na vodi i voćnim sokovima (što neke naturopate savetuju) nikada neće moći.“

(iz knjige „Voda života“, Dž.V.Armstrong, časopis „Nauka o zdravlju“, London 1971., strana 26)

Armstrong koristi prirodne metafore da bi pokazao efekte urinoterapije. Priroda zna kako da vodi računa o sebi. Od nje treba puno naučiti. Da bi ostala u ravnoteži, ona koristi ekonomski i ekološki savršen sistem u kojem se ništa ne baca - recikliranje. Na primer, lišće u jesen opada sa drveća i pada na zemlju. Ono truli i

ostaci polako prodiru u zemlju. Drveće nastavlja da se hrani tim materijama. Ako bi mi dopustili da opalo lišće ostane na zemlji, umesto što ga sakupljamo i odnosimo, drveće bi rodilo više i bolje naredne sezone.

Kruženje vode je još jedan primer. Sunce čini da voda isparava, a ona formira oblake. Iz oblaka se oslobađa voda, uglavnom u obliku kiše ili snega i pada na zemlju. Tu služi kao hranljiva materija ili se akumulira, pa isparavanjem opet ulazi u isti ciklus.

Slični ciklusi postoje i u nama. Krv ima svoj ciklus: srce je pumpa kroz telo. Najvažnija uloga krvi je prenos kiseonika i hranljivih materija do svake ćelije organizma. Na tom putu prolazi kroz jetru i bubrege.

Jedna od najvažnijih osobina jetre je prečišćavanje krvi. Jetra uklanja otrovne supstance iz krvi, skladišti ih ili izlučuje u žučnu kesu. Kasnije, otrovne supstance završavaju kao žuč u crevnom kanalu. One napuštaju telo u obliku fecesa. Kad jetra prečisti krv, krv ide do bubrega. Ovo je, naravno, uprošćeno objašnjenje.

Najvažnija uloga bubrega je da održi ravnotežu elemenata u krvi. Oni uklanjaju sve suvišne supstance iz krvi i filtriraju višak vode. Ova voda i važne materije na kraju formiraju urin. Na primer, u bilo kom trenutku, telo može da apsorbuje samo određenu količinu vitamina C. Svaki višak vitamina C u krvotoku je u tom trenutku nepotreban i troši energiju. Na kraju krajeva, on mora da se transportuje. To je razlog što telo uklanja višak vitamina C preko bubrega.

Drugi primer: da bi se aktivirao enzim potreban je koenzim. Taj koenzim je obično mineral ili vitamin koji unosimo hranom. Koenzim aktivira i prenosi enzime do određenog mesta u telu. Čak i da naše telo proizvodi više enzima od potrebnog, ono ne bi optimalno funkcionisalo da naša hrana ne sadrži dovoljno hranljivih materija, a samim tim i koenzima. U cilju očuvanja energije i dovođenja krvi u ravnotežu, bubrezi uklanjaju neiskorišćene enzime iz krvi. Isto to važi i za hormone, minerale i druge materije. Jasno je da je urin bogat važnim elementima koji se teško mogu nazvati otpadnim materijama.

Opasne otpadne materije se mogu naći u urinu, ali kao posledica nezdrave ishrane i konzumiranja pića. Ovo uključuje upotrebu proizvoda koji sadrže hemijske aditive, alkohol, nikotin, kafetin i nesvarljive masti. Kao što sam malopre pomenuo, poželjno je

hraniti se zdravo dok se primenjuje urinoterapija. Ako to uspete, vaš urin će ostati zdrav i netoksičan. Na kraju krajeva, u urinu se neće pojaviti ni jedna materija koju niste pre toga konzumirali. Ovo ne znači da konzumiranje toksičnih proizvoda isključuje mogućnost uzimanja urinoterapije, ali značajno smanjuje njen efekat.

Ako ste bolesni, telo može proizvesti otrovne supstance. Ako ove supstance ili njihov deo, dospeju u urin, ispijanje urina može imati homeopatske i izopatske efekte. Ove supstance nisu nepoznate telu i mogu odigrati veliku ulogu u ponovnom uspostavljanju prirodne ravnoteže. To obično podrazumeva male količine tih materija, osim ako bubrezi, bešika ili urinarni kanali nisu inficirani. Tada treba dodatno obratiti pažnju. U tim slučajevima, urinoterapija se može primenjivati stavljanjem nekoliko kapi urina na ili ispod jezika ili posredstvom homeopatskog razblaživanja. Sve o praktičnoj upotrebi urinoterapije, njenim mogućnostima i granicama, možete pročitati u četvrtom poglavlju ove knjige.

Da ponovimo, jetra prečišćava krv i izlučuje otpadne materije u crevni kanal. Bubrezi, kao što sam već napomenuo, održavaju važne materije i vodu u ravnoteži.

Urin je u stvari filtrirana krv. Kada je svež, sadrži samo materije i elemente koji se nalaze u krvotoku. Materije koje su u jednom trenutku bile sastavni deo vaše krvi, a samim tim i vas, ubrzo postaju deo vašeg urina. Tako da možemo zaključiti da vi pijete ništa više ili manje, nego sami sebe.

(...)

(...)

4.7 Odgovori na najčešće postavljena pitanja

1) Zar urin nije otpadni proizvod koji telo izbacuje zato što je otrovan?

Ideja da je urin otpadni i otrovni proizvod se ne zasniva na činjenici. Naučno je dokazano da, pored vode, urin sadrži uglavnom minerale, hormone i enzime koji nisu štetni za telo. Organizam može ponovo da iskoristi mnogo ovih materija.

Urin je jednostavno zdrava tečnost koja je isfiltrirana iz krvotoka. Ono što je, u jednom trenutku bilo deo krvi, može se naći i u urinu delić sekunde kasnije. Određene supstance bubrezi filtriraju i izlučuju kao sirov materijal koje telo može iznova da apsorbuje ispijanjem ili masiranjem.

Bubrezi filtriraju stotine litara krvi po danu (otprilike 1700 litara). Najveći deo isfiltriranog urina je takozvani „prvi urin“ koji se direktno reapsorbuje u krv. Višak supstanci i krajnji proizvodi azota i metabolizma proteina, zajedno sa vodom, formiraju jedan ili dva litra izlučenog urina.

Bubrezi nisu napravljeni da uklanjaju otrovne supstance iz organizma; jetra, creva, koža i izdisanje to rade. Logično, hrana koju konzumirate nađe svoj put do krvi, a samim tim i do urina, zbog čega je mnogo bitno da se hranimo zdravo. Ovo samo po sebi nema ništa sa urinoterapijom, ali je važno ako praktikujete urinoterapiju.

Čak i ako pretpostavimo da se otrovne materije mogu naći u urinu, to ne znači da su one, kada se unesu u organizam, obavezno štetne. Ako su ovi otpadni proizvodi organizma prirodni (na primer ako ne sadrže hemijske ostatke lekova itd.), oni se mogu iskoristiti za proizvodnju antitela koja su od ogromne važnosti za organizam. U stvari, tako se postižu homeopatski i izopatski efekti. Urin je neka vrsta informacione kartice koja beleži stanje krvi. Kada se informacija ponovo unese u telo, telo može da, na tu informaciju, odreaguje pravilno i veoma precizno. U tom pogledu, telo je neverovatno napredan i inteligentan sistem. Mi vidimo kako ovaj sistem precizno funkcioniše kod životinja: životinje nisu ugrožene otrovima jer ližu svoje rane. One ne rade to samo da bi očistile svoje rane, već da bi unele „informaciju povrede“ u telo tako da ono može pravilno da odreaguje.

Osim toga, creva ne apsorbuju sve supstance koje konzumiramo, već mogu da naprave selekciju. U određenoj meri, ona izaberu šta

je korisno telu, a ostatak izbace defekacijom. Bakterije u crevima neke supstance pretvaraju u druge supstance koje telo može da iskoristi ili bolje apsorbuje u izmenjenom obliku. To je slučaj sa ureom.

Možda ćete se zapitati: da li je štetno ponovo uneti ureu u organizam. Iako je urea otrovna kada je prisutna u velikim količinama u krvi, samo se relativno mala količina uree unese u organizam kada pijete urin. Ona ne završava direktno u krvi, već u crevima i primarno ima ulogu čistača. Velika količina nje se ne pojavljuje kao urea u krvi, nego se pretvara u veoma korisnu supstancu glutamin.

2) Zar urinu ne sadrži opasne i patogene bakterije?

Urin 90% populacije je skoro potpuno sterilan, odnosno nema bakterija. Ovo potvrđuju lekari i patolozi. Objašnjenje je jednostavno - urin ne dolazi u kontakt ni sa čim sve dok se ne izluči. Štaviše, on sadrži supstance koje ubijaju bakterije. Kod ostalih 10% populacije, mikroorganizmi se mogu pronaći u urinu, ali oni su tu prisutni samo zbog pritajene bolesti ili infekcije bubrega i mokraćnih kanala.

Ispijanje urina koji sadrži neku količinu mikroorganizama se ipak može smatrati neškodljivim. Mi neprestano jedemo, pijemo i udišemo bakterije. Veliki broj bakterija je trajno naseljen u našem organizmu i generalno nas ne čine bolesnim.

Preporučuje se blagi oprez kada su u pitanju infekcije bubrega, bešike i mokraćnih kanala. U ovim slučajevima broj bakterija može biti veoma veliki i ponekad se može pojaviti talog u urinu. Čak i tada, neki urinoterapeuti, kao što je Armstrong, preporučuju ispijanje takvog urina.

Urin je odličan antiseptik. Svež urin je sterilan i samim tim je odličan za rane. Stari urin sadrži amonijak i druge supstance koje garantuju pobedu nad infekcijama.

3) Ako je urin tako koristan i dobar za organizam, zašto ga on izbacuje?

Ovde možemo napraviti poređenje između reke i brane. Ako se voda podigne iznad određenog nivoa, višak će prelići branu i oteći. Međutim, ovo ne znači da je taj višak vode beskoristan. Isto je tako i u organizmu: višak vode i soli napušta telo kroz bubrege. Ako pijete više vode, proizvodi se veća količina urina, a ako pijete manje vode proizvodi se manje urina. Ovo svi znamo iz vlastitog iskustva.

Priroda funkcioniše u ciklusima, dozvoljavajući materiji da se vrati u svoje prvobitno stanje i da bude ponovo upotrebljena za izgradnju. Mnoge supstance koje i dalje prolaze krvotokom u obliku jedinjenja, bubrezi filtriraju i vraćaju ih u prvobitni oblik. Na ovakav način, organizam ih može ponovo lako apsorbovati.

Još jednom bih se vratio na primer drveta koje živi od njegovog opalog lišća. Priroda poseduje nepogrešiv kapacitet za reciklažu, od kojih je urinoterapija divan, ali nažalost zaboravljen primer.

Voleo bih još jednom da naglasim da smo svi mi iskusili urinociklus još kao fetusi u materici. Skoro devet meseci, mi smo pili sopstveni urin u obliku amniotske tečnosti. Ova tečnost je imala ogroman značaj na razvoj našeg organizma. Ispijanje urina nam svakako nije nepoznato. Naprotiv, to je osnov našeg postojanja.

4) Ako je ispijanje sopstvenog urina tako prirodno i korisno, zašto nam priroda nije podarila instinkt da to radimo automatski?

Racionalno razmišljanje je u potpunosti potisnulo mnogo prirodnih ljudskih instikata. Na primer, sve životinje izbegavaju da jedu kad su bolesne. Mnoge bolesti se na ovaj način mogu izlečiti, pošto varenje hrane iziskuje potrošnju velike količine energije. Gladovanjem, mi možemo tu energiju da preusmerimo na proces izlečenja.

Ljudska bića, međutim, često nastavljaju da jedu kad su bolesna. Povrh svega, pacijenta često savetuju da dobro jede čak kada on ili ona uopšte nisu gladni.

Bolesne ili povređene životinje instinktivno koriste tečnosti svoga tela. Lizanjem svojih rana, na primer, one ne samo da održavaju svoju ranu čistom, već i telu šalju signal na koji ono reaguje. Koze ponekad uriniraju direktno u sopstvena usta, dok

mnoge druge životinje (na primer psi) ližu urin drugog pripadnika svoje vrste.

Mi smo se, očigledno, mnogo udaljili od naših instikata i u drugim oblastima života, takođe. Sigurno nam instinkt ne kaže da treba da zapalimo cigaretu ili pijemo alkohol.

Zbog toga, sigurnije je pretpostaviti da nas je priroda osigurala raznim instinktima, ali da smo mi, kao ljudi, najvećim delom izgubili kontakt sa njima.

(...)